

Sygn. akt II CZ 116/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku E. M.

przy uczestnictwie K. W.

o podział majątku ,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 kwietnia 2014 r.,

zażalenia wnioskodawczyni

na postanowienie Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 25 lipca 2013 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 25 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Z. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczyni E. M. od postanowienia tego Sądu z 10 kwietnia 2013 r., wydanego w sprawie o podział majątku wspólnego. Sąd Okręgowy przyjął, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna z uwagi na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia i jako podstawę rozstrzygnięcia powołał art. 519¹ § 2 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie z 25 lipca 2013 r. wnioskodawczyni zarzuciła, że zapadło ono z rażącym naruszeniem przepisów postępowania, to jest art. 398⁶ § 2 k.p.c. i art. 519¹ § 2 k.p.c.

Wnioskodawczyni wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Określenie w art. 519¹ k.p.c. rodzaju spraw, w których przysługuje lub nie przysługuje skarga kasacyjna nawiązuje bezpośrednio do systematyki spraw poddanych rozpoznaniu w postępowaniu nieprocesowym w poszczególnych działach części pierwszej, księgi drugiej, tytułu II k.p.c. Przez określone według rodzaju sprawy, w których przysługuje skarga kasacyjna należy zatem rozumieć sprawy odpowiadające tej systematyce (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2001 r., III CKN 1454/00, OSNC 2001, nr 7-8, poz. 116).

O dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami rozstrzyga wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 519¹ § 2 k.p.c.). Art. 519¹ § 2 k.p.c. dopuszczając skargę kasacyjną w sprawach z zakresu prawa rodzinnego o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, ustanawia granicę kwotową od stu pięćdziesięciu tysięcy złotych. Według tej samej zasady w art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. ustawodawca uregulował kwestię dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o zniesienie współwłasności. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 11 lipca 2001 r., IV CZ 106/01, (Prok. i Pr. 2002, nr 6) dla oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej w tych sprawach nie ma znaczenia wartość poszczególnych składników majątku, czy też

wartość całego majątku wspólnego będącego przedmiotem podziału. Decyduje o niej bowiem wyłącznie wartość przedmiotu zaskarżenia podana przez wnoszącego skargę kasacyjną uczestnika postępowania, który określa ją adekwatnie do wartości naruszonego orzeczeniem uprawnienia majątkowego.

2. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało wszczęte 7 czerwca 2011 r. z inicjatywy E. M., która wniosła o podział jej majątku wspólnego z uczestnikiem, a łączną wartość tego majątku określiła na 205.000 zł. Tak też wartość tę oznaczył Sąd Rejonowy w Z. w postanowieniu z 27 lipca 2012 r. i w jego uzasadnieniu (k. 327). Wnioskodawczyni twierdziła też, że poniosła nakłady z majątku osobistego na majątek wspólny, które miały odpowiadać całej wartości mieszkania wchodzącego w skład majątku wspólnego i domagała się ich rozliczenia w niniejszym postępowaniu. Sąd Rejonowy podzielił majątek wspólny stron, a wysokość nakładów wnioskodawczyni na majątek wspólny oznaczył na 44,5% wartości mieszkania stanowiącego składnik majątku wspólnego.

W apelacji od postanowienia Sądu Rejonowego z 27 lipca 2012 r. wnioskodawczyni oznaczyła wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 53.000 zł, odpowiadającą wysokości spłaty zasądzonej od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika (k. 378). Postanowieniem z 10 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy oddalił zarówno tę apelację, jak i apelację uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego.

W skardze kasacyjnej od postanowienia z 10 kwietnia 2013 r., wnioskodawczyni zakwestionowała to rozstrzygnięcie w całości, zarzucając, że Sąd Okręgowy jako instancja merytoryczna powinien był właściwie ustalić stan faktyczny sprawy i dokonać jego trafnej oceny materialnoprawej, niezależnie od zarzutów, jakie zostały przytoczone w apelacji przeciwko rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego. W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni zakwestionowała stanowisko Sądów obu instancji, które zaliczyły do majątku wspólnego byłych małżonków mieszkanie nabyte za środki finansowe darowane wnioskodawczyni przez rodziców, a w razie nieuwzględnienia tego zarzutu - zakwestionowała wysokość przypisanych jej nakładów na majątek wspólny, twierdząc, że ich wysokość odpowiada aktualnej wartości mieszkania, a zatem kwocie 200.000 zł, a nie kwocie odpowiadającej 44,5% jego wartości.

Niezależnie od trafności zarzutów podniesionych przez wnioskodawczynię przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w postanowieniu z 10 kwietnia 2013 r., na etapie badania dopuszczalności skargi kasacyjnej trzeba za wnioskodawczynią przyjąć, że wartość przedmiotu zaskarżenia jej skargą kasacyjną wynosi 200.000 zł i chociaż nie odpowiada ona wartości przedmiotu zaskarżenia apelacją, to tak właśnie wnioskodawczyni oznaczyła wartość swojego interesu majątkowego naruszonego przez zaskarżone orzeczenie, w związku z tym, że zakwestionowała ustalenie o przynależności mieszkania do podlegającego podziałowi majątku wspólnego względnie o wysokości nakładów, jakie poniosła z majątku osobistego na powstanie majątku wspólnego (por. też postanowienia Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2002 r., II CZ 25/02, z 1 czerwca 2011 r., II CZ 27/11, z 6 grudnia 2012 r., III CZ 84/12).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 i art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.